

Bangsi

Seinast, vit frættu frá Bangsa, var hann á veg út í verðina. Hann ætlaði at royna at finna fólkið hjá sær. Tey vóru farin til Føroya at búgva.

Hann gekk eitt langt og annað breitt. Endiliga kom hann til ein stóran bý, sum eitur Hafnarfjörður. Hann er beint við Reykjavík. Í Havnarfirði sá hann eitt stórt hús.

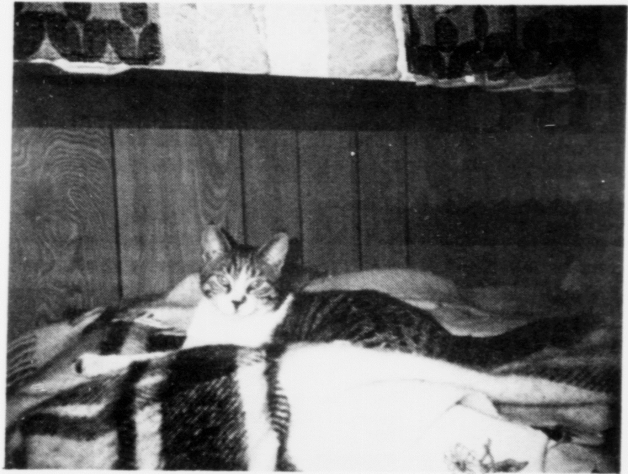

Hurðin stóð opin. Hann fór inn og hitti har ein gráan frens.

»Hvussu eitur tú, hin gamli?«, spurdi Bangsi.

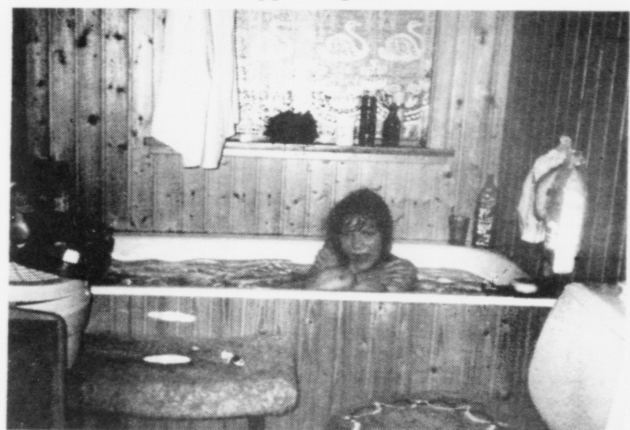
»Eg eiti Brandur. Men hvat ger tú her? Og hvat billar tú tær inn at koma soleiðis inn í húsið hjá mær, uttan at banka uppá fyrst?« »Orsakað, Brandur góði, men eg leiti eftir fólkinum hjá mær, sum hvarv nú ein dagin«.

»So, so, hann sjálvur«, segði Brandur. »Kom tú út við mær út í køkin og fá tær ein mjólsopa!«

Teir fóru nú út í køkin og fingi sær mjólk. Tá teir vóru mettir og væl settir, fóru teir at spæla. Tá fann Bangsi eina dukku at práta við. Brandur hinvegin var hálvgum dovin og fór beina leið upp í songina.

Nú fór Bangsi at hyggja seg um í húsinum og tá hann gekk fram við baðirúminum, sá hann eina smágentu, sum var í bað. Bangsi ætlaði at spyrja hana um fólkið hjá sær, men hon bleiv so klökk, at hon skríggjaði. Hetta dándi Bangsa onki, so hann tók til rýmingar og leyp út aftur í sólina.

Her kemur ikki nógv burturúr, hugsaði hann við sær sjálvum. Eg noyðist at halda fram við at leita. Og so helt hann leiðina fram. Hvussu tað gekst, hoyra vit seinni.

Sólrún Hraunfjörð, 12 ár úr Íslandi, skrivaði.